



HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 4. september 2026

Sag BS-36904/2025-HJR
(1. afdeling)

Sydjysk Sparekasse (tidligere Broager Sparekasse)
(advokat Stine Andersen)

mod

Skatte- og Vækstministeriet
(advokat Sune Riisgaard)

I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 5. afdeling den 30. juni 2025 (BS-21733/2022-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen, Lars Apostoli, Kristian Korfits Nielsen og Julie Arnth Jørgensen.

Påstande

Appellanten, Sydjysk Sparekasse, har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært at sagen hjemvises til Skattestyrelsen.

Indstævnte, Skatte- og Vækstministeriet, har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for Højesteret fremlagt en række supplerende oplysninger, herunder bl.a. Broager Sparekasses årsrapporter 2014-2018 og "Best Execution"-rapporter fra 2018 og 2021, samarbejdsaftaler mellem Broager Sparekasse og ..., samarbejdsaftale mellem DLR Kredit A/S og pengeinstitutaktionærer samt oplysninger om samarbejde mellem en række pengeinstitutter, herunder om "Lokal Pulje-pension".

Der er endvidere fremlagt oplysninger om bl.a. Nationalbankens køb og beholdning af aktier i DLR Kredit i 2012, oplysninger om Lokale Pengeinstitutter (LOPI) og referater af bestyrelsesmøder i LOPI, yderligere oplysninger om modellen for solvenspressede pengeinstitutters ekstraordinære salg af aktier i DLR Kredit, oplysninger om X A/S' køb af Y A/S samt en række artikler fra bl.a. FinansWatch.

Retsgrundlag

Aktieavancebeskatningslovens § 17, stk. 1, blev indført ved lov nr. 1413 af 21. december 2005 om den skattemæssige behandling af gevinst og tab ved afståelse af aktier m.v. Af bemærkningerne til det lovforslag, der lå til grund for bestemmelsen (lovforslag nr. L 78 af 16. november 2005), fremgår, ud over det af landsretten gengivne, bl.a. (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, s. 2233-2234):

”Handelsnæringsbegrebet omfatter i første række personer eller selskaber, der driver bank- eller vekselerervirksomhed. Der kan imidlertid også foreligge handelsnæring, uagtet at den pågældende skattepligtige ikke har som sin erklærede næringsvej at handle med aktier m.v. Omvendt kan et selskab ikke pr. automatik anses for næringsdrivende, blot fordi selskabet har som sit vedtægtsmæssige formål at handle med aktier m.v.

Et afgørende moment for, om der foreligger handelsnæring, er selve aktiviteten. Der lægges vægt på omfanget af aktiviteten med handel med aktier m.v. og på, om aktiviteten har systematisk karakter. Vurderingen skal baseres på grundlag af den skattepligtiges samlede aktivitet på det finansielle marked. Det vil sige, at det ikke blot er omfanget af handlen med aktier, der skal inddrages, men handlen med værdipapirer som sådan. Blandt de forhold, der har betydning, er den hastighed, hvormed papirerne omsættes, omsætningens størrelse, herunder salgsavancernes eller dispositionernes vægt i den skattepligtiges økonomi, samt den regelmæssighed købene og salgene har haft. Derudover kan også størrelsen af beholdningen af værdipapirer, herunder om den skattepligtige har økonomiske muligheder for at beholde aktierne m.v. som anlægsaktiver, inddrages, idet beholdningens størrelse dog aldrig kan spille en selvstændig rolle.

Ved afgørelsen af, om en person kan siges at drive næring med handel med aktier m.v., kan der yderligere lægges vægt på sammenhængen mellem denne handel og personens øvrige aktiviteter. F.eks. vil en person, der som led i et ansættelsesforhold driver handel med aktier m.v. for arbejdsgiverens regning og risiko, lettere kunne anses for at være næringsdrivende ved salg af egne aktier end en person med en anden beskæftigelse.

Ved afgørelsen af, om et selskab kan siges at drive næring med handel med aktier m.v., kan også aktionærernes og direktørens forhold indtages. F.eks. vil et selskab med en hovedaktionær, der som led i et ansættelsesforhold med en tredjepart, driver handel med aktier m.v. for arbejdsgiverens regning og risiko, lettere kunne anses for at være næringsdrivende end et selskab med aktionærer, der ikke uden for selskabets regi har en professionel tilknytning til det finansielle marked. Tilsvarende kan forholdene hos selskabets direktør have betydning. Har selskabets direktør ingen professionel tilknytning til det finansielle marked, er dette et moment, som peger imod, at betragte handlerne som omfattet af næringsbegrebet.

Hvis en skattepligtig driver anden virksomhed end handel med aktier m.v. og blot udnytter likvide midler til at handle med aktier m.v. vil vedkommende ikke være at anse for næringsdrivende med handel med aktier m.v. Ved afgrænsningen af disse tilfælde overfor tilfælde, hvor der er tale om handelsnæring, må der lægges vægt på de før omtalte momenter samt på forholdet mellem omfanget af virksomheden med handel med aktier m.v. og den øvrige virksomhed, idet et kun kortvarigt stort likviditetsoverskud, der anvendes til handel med aktier m.v., ikke vil medføre, at der kan statueres handelsnæring."

Anbringender

Sydjysk Sparekasse har anført navnlig, at sparekassen ikke udøvede handelsnæring med aktier i aktieavancebeskatningslovens § 17's forstand. Bestemmelsen forudsætter faktisk handel med aktier som erhverv. Det er ikke tilstrækkeligt, at den skattepligtige er et pengeinstitut. Broager Sparekasse var et mindre lokalt pengeinstitut uden egen handelsafdeling, egen markedsadgang, market maker-funktion eller risikobærende handelsorganisation, og sparekassens egen aktieaktivitet havde ikke den karakter, systematik, omsætningshastighed eller økonomiske vægt, som kræves for handelsnæring. DLR-aktierne kan allerede derfor ikke anses for erhvervet som led i en næringsvej.

Hvis Højesteret måtte finde, at Broager Sparekasse udøvede handelsnæring med aktier, faldt DLR-aktierne under alle omstændigheder uden for næringsbeholdningen. DLR-aktierne var sektoraktier i et fællesejet realkreditinstitut, der understøttede sparekassens almindelige virksomhed. Ejerskabet af aktier i DLR Kredit, låneformidlingen, provisionsmodellen, risikodelingen og governance var strukturelt forbundet. Aktierne indgik derfor i et varigt driftsmæssigt og strategisk sektorsamarbejde og ikke i en handelsmæssig omsætning af værdipapirer.

Broager Sparekasses erhvervelser i 2014 og 2017 skete ikke med fortjeneste ved videresalg som det væsentligste formål, jf. UfR 1998.1507 H. Erhvervelsen var led i en ...-koordineret sektorintern løsning, der skulle styrke DLR Kredits

distributions- og konkurrencekraft, lette solvensbelastningen hos solvenspresede låneformidlende aktionærer og bevare en bred og balanceret ejerstruktur. Sparekassen havde ingen put-option, ingen fri salgsret og ingen exitgaranti, og sparekassen behandlede aktierne som sektoraktier uden for handelsbeholdningen.

DLR-aktierne erhvervet fra DLR Kredit i 2017 var også anlægsaktier. Købet var ikke et fritstående markedskøb eller en handelsmæssig disposition med videre salg for øje, men et led i DLR Kredits flerårige håndtering af egne aktier hidrørende fra Finansiell Stabilitet og Nationalbanken.

For så vidt angår den skattemæssige behandling af optionspræmierne gøres det gældende, at de udstedte køberetter er omfattet af kursgevinstlovens § 30, stk. 6, og derfor ikke skal beskattes efter kursgevinstlovens regler om finansielle kontrakter. Køberetterne skal i stedet behandles efter de regler, der gælder for det underliggende aktiv, dvs. DLR-aktierne. Hvis DLR-aktierne kvalificeres som anlægsaktier, skal optionspræmierne derfor ikke beskattes som løbende skattepligtig indkomst i de omhandlede indkomstår.

Dette gælder også for køberetter, der ikke blev udnyttet i de pågældende indkomstår. Lovgiver har udtrykkeligt bestemt, at leveringskontrakter omfattet af kursgevinstlovens § 30 forbliver undtaget fra kursgevinstlovens regler om finansielle kontrakter, selv om de udløber uudnyttet. Der er derfor ikke grundlag for at løsrive optionspræmierne fra den skattemæssige behandling af de underliggende DLR-aktier og beskatte dem særskilt efter statsskattelovens § 4.

De udstedte køberetter skal ikke skattemæssigt opdeles i fem selvstændige etårige optioner. Aftalegrundlaget angår femårige køberetter med årlige udnyttelsesvinduer. Der er ikke grundlag for at tilsidesætte aftalernes ordlyd og realitet ved en skattemæssig konstruktion, hvor én femårig køberet omkvalificeres til fem årlige køberetter.

Hvis Højesteret måtte finde, at præmierne ikke skal behandles efter reglerne for de underliggende DLR-aktier, er præmierne skattefri efter statsskattelovens § 5, litra a, da der ikke foreligger næring eller spekulation.

Skatte- og Vækstministeriet har anført navnlig, at det følger direkte af forarbejderne til aktieavancebeskatningslovens § 17, at handelsnæringsbegrebet gælder for ethvert pengeinstitut. Der er ikke grundlag for at holde Broager Sparekasses aktiviteter uden for handelsnæringsbegrebet. Tværtimod viser årsrapporten for 2014, at sparekassen både købte og solgte betydelige aktieposter i en række selskaber, og at eksponeringen mod danske børsnoterede aktier kunne udgøre op til 10 % af kernekapitalen. Hertil kommer, at sparekassen tilbød investerings-

ordninger og strukturerede indlåns- og pensionsprodukter til sine kunder. Sparekassen er dermed omfattet af næringsformodningen i aktieavancebeskatningslovens § 17.

Næringsformodningen kan kun afkræftes, hvis sparekassen på baggrund af objektive momenter kan påvise, at aktierne klart blev erhvervet med anlægshensigt og ikke med henblik på videresalg med fortjeneste. Foreligger muligheden for fortjeneste ved salg som blot ét af flere motiver for erhvervelsen, er formodningen ikke afkræftet. Det fremgår af forarbejderne til aktieavancebeskatningslovens § 17 og retspraksis, at der stilles betydelige krav til beviset for, at aktierne ikke er erhvervet med næringshensigt.

Sparekassen har heller ikke for Højesteret løftet denne bevisbyrde. Tværtimod understøtter de dokumenter, der belyser sparekassens beslutningsproces, at erhvervelsen i oktober 2014 primært var båret af hensynet til at opnå et forventet afkast.

Aktiekøbene i oktober 2014 fandt sted som del af en proces, hvor et antal pengeinstitutter købte aktier i DLR Kredit fra andre, solvenstruede pengeinstitutter. For at skabe interesse for at købe for de pengeinstitutter, der ikke var solvensstruede, blev der tilbudt en attraktiv aktieinvestering med et forventet afkast på ca. ... % p.a. bestående af en forventet kursstigning på ... % og en årlig optionspræmie på ... %.

Modellen var sammensat med henblik på et midlertidigt ejerskab for de købende pengeinstitutter, hvilket bl.a. kommer til udtryk ved, at de sælgende pengeinstitutter blev tildelt en tilbagekøbsoption (call-option), hvortil kommer, at der tillige blev aftalt en forkøbsret for DLR Kredit.

For de yderligere aktier erhvervet i april 2017 fra DLR Kredit er næringsformodningen heller ikke afkræftet. Sparekassen fravalgte udtrykkeligt, at de i 2017 erhvervede aktier skulle indgå i den ordinære omfordeling, hvilket viser, at aktiebeholdningen ikke var tiltænkt at skulle afspejle udlånsvirksomhed, men skulle kunne realiseres med gevinst.

Hvad angår optionspræmierne skal den modtagne årlige præmie i 2014-2016 for call-optionen beskattes i det indkomstår, hvor der erhverves ret hertil, jf. statsskattelovens § 4, idet call-optionen ikke er udnyttet i denne periode.

Hvis call-optionen ikke udnyttedes, er der ikke sket en afståelse, det er ikke muligt at opgøre gevinst eller tab på aktierne, og optionspræmien kan derfor ikke beskattes med de underliggende aktier efter aktieavancebeskatningsloven. Beskatning falder dermed tilbage på statsskattelovens § 4, hvilket også er i overensstemmelse med kursgevinstlovens § 30, stk. 6, hvorefter aftaler om køb og salg af aktier behandles efter skattelovgivningens almindelige regler.

Optionerne skal skatteretligt behandles som fem adskilte etårige optioner, idet der til hver købsperiode fastsættes en ny dagsværdi, retten til at tilbagekøbe aktierne bortfalder, hvis det enkelte udnyttelsesvindue passerer uudnyttet, og en ny ret herefter opstår for det følgende år. Sparekassen erhverver dermed endelig ret til præmien år for år, og aftalegrundlaget indeholder ingen bestemmelser, hvorefter udnyttelse i ét år får indflydelse på allerede betalte præmier for forudgående år.

Der er ikke grundlag for at anse præmien for skattefri efter statsskattelovens § 5, litra a, idet sparekassen som næringsdrivende med handel med aktier er skattepligtig af præmien som en selvstændig erhvervsmæssig indtægt.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

DLR Kredit A/S er et realkreditinstitut, der finansierer erhvervs- og landbrugs-ejendomme. Låneformidlingen sker gennem selskabets aktionærer, der er pengeinstitutter. Det enkelte pengeinstituts aktieandel afspejler som udgangspunkt instituttets andel af lån formidlet gennem DLR Kredit. Der sker en årlig omfordeling af aktier blandt aktionærerne, så aktieandelen afspejler låneformidlingen. Den finansielle lovgivning indebærer, at en aktiepost i DLR Kredit udgør en kapitalbelastning (solvensbelastning) i det enkelte pengeinstituts kapitalgrundlag.

I 2014 havde en række af DLR Kredits aktionærer solvensproblemer, og de overdrog ekstraordinært aktier i DLR Kredit til en række andre aktionærer (pengeinstitutter). Broager Sparekasse (nu Sydjysk Sparekasse), der var aktionær i DLR Kredit, købte i oktober 2014 aktier i selskabet fra disse aktionærer. Som en del af aktieoverdragelsesaftalerne i oktober 2014 fik de sælgende pengeinstitutter en ret til at tilbagekøbe aktierne ("call-option"), der udløb efter 5 år. Sælgerne skulle årligt betale en optionspræmie på ... % af salgsprisen for de aktier, som ikke var tilbagekøbt under call-optionen. Broager Sparekasse købte endvidere ekstraordinært aktier i DLR Kredit i 2017.

Sagen angår, om sparekassens i 2014 og 2017 ekstraordinært erhvervede aktier i DLR Kredit skattemæssigt skal behandles som næringsaktier efter aktieavancebeskatningslovens § 17 eller som anlægsaktier, sådan som det er tilfældet for aktier erhvervet som led i den årlige ordinære omfordeling. Sagen angår endvidere den skattemæssige behandling af de årlige optionspræmiebetalinger, som sparekassen modtog i 2014-2016.

Aktieerhvervelserne

Aktieavancebeskatningslovens § 17, stk. 1

Det fremgår af aktieavancebeskatningslovens § 17, stk. 1, at hvis den skattepligtige udøver næring ved køb og salg af aktier, medregnes gevinst og tab ved afståelse af aktier, der er erhvervet som led i denne næringsvej, ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Der er således to betingelser for, at en aktie kan betragtes som en næringsaktie, nemlig at den skattepligtige driver næring med handel med aktier, og at den pågældende aktie er erhvervet som led i denne næringsvirksomhed.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen bl.a. (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 78, side 2233), at handelsnæring foreligger, når den skattepligtige har det som erhverv at drive handel med aktier og lignende værdipapirer. Dette gælder både, når der er tale om et hovederhverv, og når der er tale om et bierhverv. Handelsnæringsbegrebet omfatter i første række personer eller selskaber, der driver bank- eller vekslerervirksomhed.

Det fremgår endvidere af forarbejderne (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 78, side 2234), at når den skattepligtige driver næring med handel med aktier mv., er der formodning for, at alle den skattepligtiges aktier er næringsaktier. I visse tilfælde kan aktier dog falde uden for næringsvirksomheden. Det er den skattepligtige, der skal føre bevis for, at dette er tilfældet. For det første falder aktier, der må betragtes som anlægsaktiver for den pågældende skattepligtige, uden for næringsbeholdningen. F.eks. vil en banks aktier i et datterselskab, som er erhvervet med henblik på permanent drift af en virksomhed, der er supplement til den almindelige bankvirksomhed, falde uden for bankens beholdning af næringsaktier. Ved afgørelsen af, om et aktiv må anses for erhvervet med et anlægsformål, lægges der vægt på objektive momenter, som kan underbygge, at aktierne er erhvervet med et særskilt erhvervsmæssigt formål for øje. For det andet kan aktier kun anses for næringsaktier, hvis de er erhvervet med videresalg for øje og med henblik på at opnå gevinst ved et sådant videresalg. Aktierne vil derfor ikke være omfattet af beholdningen af næringsaktier, hvis det ved erhvervelsen står klart, at aktierne ikke vil kunne videresælges med gevinst, og at motivet for anskaffelsen er et andet end at opnå gevinst ved videresalg. Det afgørende er formålet med erhvervelsen. Ved fastlæggelse af dette formål lægges der i udstrakt grad vægt på objektive momenter.

Det fremgår endvidere af forarbejderne, at aktier i visse tilfælde kan anses for overgået til anlægsformuen, når den oprindelige videresalgshensigt må anses for opgivet. Afgørelsen herom skal bygge på en vurdering af objektive momenter, og der gælder strenge krav til beviset. At en portion aktier har været i den skattepligtiges besiddelse i en længere periode, er efter forarbejderne ikke i sig selv ensbetydende med, at aktierne er overgået til anlægsformuen.

Højesteret finder, at det følger af § 17, stk. 1, og forarbejderne hertil, at et pengeinstitut skal anses for at drive handelsnæring med aktier mv. i bestemmelsens

forstand, uanset handlens omfang og uanset hvordan handlen bliver gennemført af pengeinstituttet. Alle aktier, som pengeinstituttet erhverver, er formodningsvis næringsaktier. For at afkræfte næringsformodningen skal pengeinstituttet føre et meget sikkert bevis for, at erhvervelsen alene skete i anlægsøjemed og ikke tillige med videresalg for øje og med henblik på at opnå gevinst ved et sådant videresalg, jf. herved også Højesterets dom af 10. september 2001 (UfR 2001.2481). Hvis pengeinstituttet har erhvervet aktier med andre formål ud over at opnå gevinst ved videresalg, er det således ikke afgørende, hvad der var det væsentligste formål på erhvervelsestidspunktet.

Højesteret finder endvidere, at § 17, stk. 1, og forarbejderne hertil indebærer, at pengeinstituttet skal føre et meget sikkert bevis for, at en oprindelig videresalgshensigt er opgivet, således at aktierne må anses for at være overgået til anlægsformuen. Det forhold, at en portion aktier har været i pengeinstituttets besiddelse i en længere periode, er ikke i sig selv tilstrækkeligt bevis herfor.

Aktiekøbene i 2014 og 2017

I 2014 og 2017 købte Broager Sparekasse (nu Sydjysk Sparekasse) som nævnt aktier i DLR Kredit. Højesteret finder, at sparekassen skal anses for næringsdrivende med handel med aktier, og de erhvervede aktier i DLR Kredit er derfor formodningsvis næringsaktier. Spørgsmålet er herefter, om sparekassen har ført det meget sikre bevis, der er nødvendigt for at afkræfte denne formodning.

For så vidt angår aktiekøbene i oktober 2014 bemærker Højesteret:

Efter de foreliggende oplysninger lægger Højesteret til grund, at formålet med aktieoverdragelserne først og fremmest var at styrke DLR Kredits distributions- og konkurrencekraft ved at lette solvensbelastningen hos pengeinstitutter, der havde et særligt behov herfor, og samtidig give de pengeinstitutter, der ønskede at erhverve flere aktier i DLR Kredit, mulighed for at foretage en attraktiv investering.

De overdragne aktier blev holdt uden for den årlige ordinære omfordeling af aktier efter andel af formidlede lån gennem DLR Kredit, og overdragelserne var tilrettelagt med henblik på et midlertidigt ejerskab. De sælgende pengeinstitutter fik således en call-option, hvorefter de hvert år i en femårig periode havde ret til helt eller delvist at tilbagekøbe aktierne til dagsværdi, og de betalte en årlig præmie på ... % af den oprindelige salgspris for de aktier, som ikke var tilbagekøbt under call-optionen. Efter femårsperioden havde sælgerne forkøbsret, og der var også givet DLR Kredit en forkøbsret til aktierne.

Efter de foreliggende oplysninger lægger Højesteret endvidere til grund, at sparekassens hensigt med aktieerhvervelsen var at hjælpe andre pengeinstitutter og at opnå et godt afkast i form af den årlige betaling fra sælgerne på ... % af

værdien af de erhvervede aktier samt en gevinst ved videresalg i form af den forventede værdistigning på aktierne.

På den anførte baggrund og efter bevisførelsen i øvrigt finder Højesteret, at Sydjysk Sparekasse ikke har afkræftet næringsformodningen, idet sparekassen ikke har ført det fornødne meget sikre bevis for, at aktieerhvervelserne i oktober 2014 alene skete i anlægsøjemed og ikke tillige med videresalg for øje og med henblik på at opnå gevinst ved et sådant videresalg.

For så vidt angår aktiekøbet i 2017 bemærker Højesteret:

I februar 2017 besluttede DLR Kredit at sælge egne aktier. Broager Sparekasse købte herefter aktier i DLR Kredit i april 2017 fra DLR Kredit og erklærede samtidig over for DLR Kredit, at aktierne ikke skulle medregnes ved de ordinære årlige omfordelinger. Da det således ikke var hensigten, at disse aktier skulle afspejle andelen af formidlede lån gennem DLR Kredit, må det lægges til grund, at sparekassen ønskede at kunne videresælge aktierne og opnå gevinst herefter.

På den anførte baggrund og efter bevisførelsen i øvrigt finder Højesteret, at Sydjysk Sparekasse ikke har afkræftet næringsformodningen, idet sparekassen ikke har ført det fornødne meget sikre bevis for, at aktieerhvervelsen i 2017 alene skete i anlægsøjemed og ikke tillige med videresalg for øje og med henblik på at opnå gevinst ved et sådant videresalg.

Højesteret tiltræder herefter, at de omhandlede aktier skal anses som næringsaktier, jf. aktieavancebeskatningslovens § 17, stk. 1.

Optionspræmiebetalingerne

Som nævnt fik de sælgende pengeinstitutter som led i aktieoverdragelsesaftalerne i oktober 2014 en call-option. Sælgerne skulle årligt betale en optionspræmie på ... % af den oprindelige salgspris for de aktier, som ikke var tilbagekøbt under call-optionen. Call-optionen blev ikke udnyttet i de indkomstår, som sagen angår. Spørgsmålet er, hvordan de årlige optionspræmier skal behandles skattemæssigt.

Parterne er enige om, at optionsaftalen ikke skal beskattes efter kursgevinstloven, jf. kursgevinstlovens § 29, jf. § 30, stk. 1, nr. 5, og stk. 3.

Det fremgår af kursgevinstlovens § 30, stk. 6, at kontrakter, der efter bestemmelsens stk. 1-5, ikke omfattes af § 29, behandles efter skattelovgivningens almindelige regler.

Efter forarbejderne til § 30, stk. 6 (Folketingstidende 1996-97, tillæg A, lovforslag nr. L 194, s. 4059), sker beskatning af gevinst og tab på en kontrakt, der

ikke beskattes efter kursgevinstloven, først og fremmest efter de regler, der gælder for det underliggende aktiv, og derudover efter statsskattelovens § 4. Højesteret finder, at dette indebærer, at gevinst og tab på en aktieoption skal beskattes efter aktieavancebeskatningslovens regler, såfremt der sker udnyttelse af optionen og dermed afståelse af aktier, og efter statsskattelovens § 4, såfremt der ikke sker udnyttelse af optionen.

Højesteret finder, at den konkrete optionsaftale gav de sælgende pengeinstitutter fem enkeltstående call-optioner og derfor skattemæssigt skal behandles i overensstemmelse hermed. Ifølge aftalen kunne sælgerne således en gang om året i en periode på 14 dage, efter at DLR Kredit havde offentliggjort halvårsregnskab i 2015, 2016, 2017, 2018 og 2019, helt eller delvist tilbagekøbe aktierne. Sælgerne skulle som nævnt årligt betale en optionspræmie på ... % af den oprindelige salgspris for de aktier, som ikke var tilbagekøbt via call-optionen. Optionspræmien blev betalt første gang i 2014, og efter udløbet af en udnyttelsesmulighed blev der betalt optionspræmie for de aktier, som ikke var tilbagekøbt via optionen. Der blev ikke foretaget regulering af tidligere betalte optionspræmier ved en efterfølgende hel eller delvis udnyttelse af optionen.

På denne baggrund finder Højesteret, at præmiebetalingerne for optionerne, der som nævnt ikke blev udnyttet, og hvor der således ikke var et underliggende afstået aktiv at beskatte optionspræmierne sammen med, skal beskattes efter statsskattelovens § 4.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Sydjysk Sparekasse betale 100.000 kr. til Skatte- og Vækstministeriet. Ved fastsættelse af sagsomkostningerne har Højesteret ud over sagens værdi lagt vægt på sagens karakter, det opnåede resultat og advokatarbejdets omfang.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Sydjysk Sparekasse betale 100.000 kr. til Skatte- og Vækstministeriet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.